

## AZ EU-ELNÖKSÉG CSAPDÁI

Egy évvel a spanyol-belga-magyar EU-elnökségi "trió" kezdete előtt immár elmondható, hogy *látható távolságba került* Magyarország, a csatlakozás óta első, soros elnökségi periódusa. A felkészülés már javában folyik, mi több, azon ritka területek egyike ez, ahol folyamatos öt párti egyeztetés is zajlik a 2011. első félévében esedékes teendők kapcsán. Az alábbi elemzés értelemszerűen nem az elnökségi munka "leírása" készül lenni, még kevésbé holmi módszertani "kisokos" a szóba jövő feladatok lehetséges megoldására. Egyetlen célja, hogy a korábbi EU-elnökségi tapasztalatok alapján *felhívja a figyelmet néhány olyan csapdára*, amelyek a jelek szerint megkerülhetetlen velejárói az ilyen féléveknek. Követve a régi bölcsességet, hogy mások kárán tanul az okos, talán ezúttal sem érdektelen számba venni, hogy jellemzően milyen nehézségek leselkednek a soros elnökséget ellátó országokra, és mire célszerű ügyelni az eddigi tapasztalatok alapján.

### 1. Kiindulópont: röviden a tétokról

Brüsszelben régebbi és viszonylag újabb - például 1995-ben csatlakozott - tagállamok körében egyaránt uralkodó az a vélemény, hogy *minden EU-ország akkor válik ténylegesen is taggá, amikor átesett első, soros elnökségi félévén!* (A témáról beszélgetve portugál, spanyol, osztrák, finn és most már szlovén részről is egyöntetűen erre hívták fel először a figyelmet). Nem meglepő ez azok számára, akik jobban otthon vannak az EU-intézmények működési rendjében. Elég csupán emlékeztetni arra, hogy az Unió közismerten bonyolult döntéshozatali rendszerében a három kulcsszereplő - a nemzetek feletti Európai Bizottság, a tagállamok állampolgárait közvetlenül képviselő Európai Parlament és a tagállamok kormányait (azok különböző szintű képviselőit) magában foglaló EU-Tanács - közül uniós horderejű ügyekben a Tanács az, amelyik sohasem hagyható ki a végső döntésből. Ez azt is jelenti, hogy mindig, minden keresztülmegy a Tanácson. Amelynek munkáját minden félévben a soros elnökség szervezi, üléseit annak politikusai, diplomatái elnökölik, kompromisszumait az ő közvetítésük is hordja ki, féléves munkájának prioritásait az elnökség szabja meg.

A valóságban persze árnyaltabb a kép. De fentebb azt ígértük, hogy jelen írásunkban nem tartunk részletes elnökségi munkaismertetőt, erre már csak terjedelmi okoknál fogva sem lenne lehetőség. Legfeljebb arra utalnánk még nagyon röviden, hogy mivel hat havonta túlnyomórészt már folyamatban lévő ügyek „stafétabotját” adják kézről-kézre az egymást

követő elnökségek, ezért a féléves munkaterv témáinak 80-90 százaléka voltaképpen megörökölt. Vagy legalábbis valami olyasmi, aminek kezdete korábbi döntések nyomán esedékes a sorra kerülő elnökség alatt. Emlékezetes az is, hogy az elnökséggel nem jár kötetlen döntéshozási jogkör: saját szakállára egyetlen elnökségi kormány sem határozhat uniós ügyekben a többi tagország feje felett, pláne nem diktálhat a többieknek. De a mindenkori elnökség azzal már igenis hatással lehet a végeredményre, hogy milyen sorrendben tűz napirendre ügyeket, hogyan tálalja őket. (Klasszikus példája ennek a 2005-ös brit EU-elnökség, amely a 2007-ben kezdődött újabb hét éves keret költségvetés - 2005-ös éve már több éves - vitájának lezárásához nem az elnökség elején, hanem három héttel a vége előtt, december elején terjesztett csak be új, írásos, részletes, számszerűsített javaslatot. Bízva abban, hogy így, az idő szorításában nagyobb készletet éreznek majd a tagországok, hogy a két héttel későbbi brüsszeli EU-csúcson elfogadják, és ne szedjék szét elemeire az egészet. Így is történt.)

Az üléseken való elnöklés önmagában is hatalmas teher, felelősség. De lehetőség is! Ne feledjük: rengeteg ülésről van szó. Az EU-ügyekben kevésbé járatos közvélemény többnyire csak az EU-csúcsokat, meg néhány reflektorfénybe került miniszteri ülést lát. Belfentesek azonban jól tudják, hogy a tanácsi munka tényleges volumenét a tagországok nagyköveteinek heti - sokszor heti többszöri - tanácskozása, valamint a mindezeket előkészítő több mint 200 munkacsoport különböző rendszerességű ülései jelentik. Az utóbbiakban dolgozzák ki a tagok szakdiplomatai az egyes ügyek dossziéit, fontosabb kérdéseknél (mint amilyen tavaly a klímavédelmi "csomag" volt) akár a hét minden napján üléselve. Máskor persze ritkábban. De minden esetben a soros elnökség diplomatájának vezetésével, a soros elnökség által beterjesztett munkaanyagok alapján. Munkaórák - és dokumentumoldalal - számát tekintve messze itt zajlik egy-egy elnökségi félév munkájának a java.

Számokra lefordítva mindezt: a 2008. első félévi szlovén EU-elnökségnek például - amelyiknél tehát még nem jutott el a végjátékba a tavaly legtöbb vitát hozó klímacsomag, és a pénzügyi válság sem mutatta még ki a „foga fehérjét” - 3200 eseményt kellett hat hónap alatt levezényelnie, s ebből 2100 munkacsoport-ülés volt!

Mi következik mindebből? Az, hogy *ha hat hónapon át az elnökségi ország vezet minden ülést, ha ő szerkeszt (küld szét) félévig minden dokumentumot, vitákban ő közvetít, akkor ez egyúttal egyedülálló alkalom arra, hogy észrevegyék. "Rákerültünk a térképre!" - jegyezte meg tagságuk első elnökségi tanulságairól egy szlovén diplomata. Rávilágítva az elnökségi munka legnagyobb – és legsúlyosabb! - tétjére: amilyen nyomot hagy maga mögött az elnökségi ország, utána aszerint fognak emlékezni rá évekig!*

## 2. Az elnökségi munka mércéjéről

Mi alapján emlékeznek egy elnökségre? Akadnak vélemények, amelyek szerint az marad meg végül, hogy milyen ajándékokat osztottak a csúcsokon, meg milyen volt a konyha az elnökségi által szervezett üléseken... Azért a tapasztalat szerencsére ennél többet (is..) mutat...

A mindenkori elnökségek legmaradandóbb mércéje értelemszerűen maga a tény, hogy milyen *eredményeket* mutatott fel. (Figyelem: "eredmény" nem feltétlenül valaminek a *befejezését*

jelenti. Lehet éppenséggel valaminek a *megnyitása* is. Mindenki emlékszik például a "koppenhágai kritériumokra", amelyek a csatlakozási tárgyalások *megkezdéséhez* adtak elvi támpontot. Vagy a 97-es "luxemburgi döntésre", arról tudniillik, hogy mely tagállamokkal *indulhatnak* a bővítési tárgyalások.)

Ám szorosan mögötte található a következő elnökségi értékmérő: milyen *munkamódszerekről* hagyott egy ország maga mögött emlékeket. Senki nem vitatja el a portugál diplomácia lelkesedését és ügybuzgalmát, amivel tényleg mindent megtettek, hogy tető alá hozzák 2007 októberében a Lisszaboni Szerződést. Sikertült is nekik! Ennek ellenére brüsszeli diplomaták ma is felemlegetik - és nem is csak az északiak -, hogy a munkacsoport-ülések sokszor tetemes késéssel kezdődtek. Miként egyfelől kijut ugyan a dicséret a szlovénoknak az ő elnökségi félévükért, és joggal, hiszen (az utánuk következő franciáktól eltérően meglepően szerény kommunikáció mellett) olyan fajsúlyú ügyekben zárták le a tanácsi vitát, mint a munkaidő irányelv, vagy az energiapiaci liberalizációs javaslat. De azért az mindmáig szóbeszéd tárgya, hogy a küldöttségek rendre megkésve kaphatták csak kézhez az elnökségi papírokat, mivel hogy Ljubljánában túl sokáig ültek rajtuk, és nem tudtak lépni Brüsszelben az elnökséget képviselő diplomaták. És persze sokáig emlékezetes marad 2008 második félvének vitán felül kimagaslóan eredményes francia elnöksége (még decemberben sem hitte senki, hogy lesz megállapodás a klímacsomagról). De arra is sokáig emlékezni fognak Brüsszelben, hogy mindezt gyakran a papírokat az utolsó percben kiosztva, tagországokat rendre készhelyzet elé állítva is "hajtották ki" a többiekből.

Az ilyesmi is lehet "elnökségi emlék".

Összességében a tapasztalatok azt mutatják, hogy többnyire az az elnökség válik (pozitív értelemben) emlékezetessé, amelyiknél:

- az adott ország politikusi-tisztviselői kara képes volt bonyolult dossziékat úgy *átlátni*, hogy a sokféle érdek között lavírozva működőképes *kompromisszumokat tudtak kihozni*,
- a munkát - munkacsoporttól a miniszteri szintekig - jól megszervezték, menedzseltek,
- tudtak a témák között *szelektálni*, (és itt már közelítünk a klasszikus csapdák felé: az egyik tipikusan ilyen, amikor egy elnökség túl sok dossziét akar végig vinni, és a végén egyikkel sem jut messzire),
- és a legfontosabb: tudtak és képesek is voltak kellően *rugalmasan reagálni* a váratlan fejlemények feltűnésekor.

Mindebből máris kiviláglik több klasszikus, potenciális "elnökségi tévedés" lehetősége is. Az egyik, amikor az elnökségi munkában túlságosan csak a politikai szintű villogást látják - a jéghegy alját már nem, tehát nem is készülnek rá eléggé. Pedig az alapoz meg mindent és értelemszerűen az is elnökségi feladat. A másik, amelyik mindent a fél éves "elnökségi prioritásokra" épít, és számításon kívül hagyja a valós életre inkább jellemző "váratlan fordulatok" kezelését. A harmadik - a legrosszabb -, amikor egy elnökség azt hiszi, hogy "nemzeti törekvéseit" most végre uniós szinten megvalósíthatja. Eleve kudarcra ítélt próbálkozás.

A munkacsoportok - nagykövetségi szintek - fontosságáról már volt szó. A továbbiakban főként a másik kettőről következzen néhány gondolat.

### 3. A "váratlan helyzetek" kezeléséről - avagy az elnökség rugalmasságáról

Tapasztalatok szerint különösen neofita elnökségi országok hajlamosak - előzetesen - a féléves prioritások túlértékelésének a hibájába esni. Természetesen senki nem kérdőjelezi meg annak létjogosultságát, ha egy elnökségre készülő közigazgatás igyekszik bemérni, hogy jó eséllyel milyen uniós ügyek kezelése válik aktuálissá az ő féléve alatt. Bizonyos határok között - erre még kitérünk - lehet értelme egyes témák kiemelt, hangsúlyos kezelésének. Csak éppen túl sokat várni sem szabad tőlük. A tapasztalat ugyanis arra int, hogy az elnökségek elsősorú többségénél végül *az igazi fokmérő nem a kiválasztott prioritás mibenléte*, még csak nem is az ennek megvalósítását célzó elnökségi ügybuzgalom volt, hanem az időközben az élet által produkált *váratlan (súlyos) események elnökségi kezelésének mikéntje*.

Ugyan ki emlékszik már a 2001-es belga elnökség "prioritásaira" (már akkor sem volt könnyű számon tartani őket: több mint tucatnyi volt)! De arra még ma is emlékeznek, hogy a szeptember 11-i amerikai terrortámadások nyomán tartott rendkívüli EU-csúcs indította el a terrorizmus elleni harc uniós szintű koordinációját (más kérdés, hogy mennyi eredménnyel).

Még beszédesebb a 2008-as szlovén példa. Az elnökségi "prioritások"- mert valószínűleg ezekre is már csak külön felidézés mellett emlékezünk - a "Lisszaboni Stratégia harmadik ciklusának" a kezdetét, a "kultúrák közötti párbeszédet", meg persze a délnyugat-balkáni helyzet javítását célozták. Kiegészülve azzal, hogy az elnökségi ciklus végére, a júniusi EU-csúcson megkezdik a majdani Lisszaboni Szerződés végrehajtásának az előkészítését (ekkor kellett volna az első csúcs-szintű vitát megtartani például a tervbe vett uniós diplomáciai hálózat megteremtéséről). Ehhez képest a júniusi csúcs egyik kiemelt témája az Írországból néhány órával korábban leszavazott Lisszaboni Szerződés *megmentésének* a mikéntje, a másik pedig az eredetileg senki által "be nem tervezett" *élelmiszer- és olajárrobbanás* nyomán előállt helyzet kezelése volt. A Délnyugat-Balkán kapcsán nem a Ljubljana által - amúgy joggal - favorizált boszniai kérdés, még csak nem is (közvetlenül) Koszovó státuszának rendezése, hanem az *EU külpolitikai egységének* (vagy legalább az egység látszatának) a megőrzése lett a legfőbb ügy. Mindeközben tavasszal, a "Lisszaboni Stratégia" hagyományos márciusi csúcstalálkozójára készülve a legnagyobb feltűnést az keltette, hogy a kelet-európai tagországok többsége - élükön Csehországgal - kétoldalú egyezkedésbe kezdett az amerikai kormánnyal vízumkönnyítési megállapodás elérése érdekében. (Nem is eredménytelenül). Amivel látszólag felrúgták az uniós egységet, megkerülték az Európai Bizottságot - egy pillanatra még az Európai Bíróságnál történő "feljelentés" lehetősége is felmerült. Ezt is elnökségi feladat volt valahogy kezelni, mederben tartani, megoldani. Az eredeti szlovén prioritásokra már senki nem emlékszik. De azért viszont ma is sokan elismerően emlegetik a szlovénokat, mert e két utóbbi, "menetközben" felmerülő kihívást mindkét esetben képesek voltak eredményesen leereagálni, kézben tartani.

Még érdekesebb a francia prioritás-lista összevetése a valósággal! Párizs eredetileg a félév "zászlóshajójának" a bevándorlási paktum meghirdetését - októberi csúcs-szintű szentesítését - szánta (ez állt a féléves lista élén). Emellett le akarták zárni a közös agrárpolitika féléves "állapotfelmérését" (ezt meg is tették), és tudták, hogy rájuk vár majd az energia- és klímacsomagok lezárása (ezzel is megbirkóztak). És kiemelten akartak foglalkozni a közös védelmi képességek erősítésével (ez már kevésbé jött be). Az októberi csúcson Nicolas Sarkozy elnök konkrét bizottsági javaslatok alapján az olajárak letörését - de legalábbis további emelkedésük

megfékezését - akarta mindenekelőtt megvitatni. A félév záró decemberi EU-csúcs legfőbb tiszte pedig a Lisszaboni Szerződés januári hatályba helyezését megelőző személyi döntések kihordása lett volna: ekkor akarták kiválasztani az Európai Tanács első állandó elnökét, valamint a kibővített jogkörű új közös külpolitikai főképviselet.

Ehhez képest mire az elnökség elkezdődött, jogilag már nem volt Lisszaboni Szerződés, mivel az írek leszavazták, és Sarkozy egyik fő erőfeszítése a félév során a szerződés megmentésére, újbóli életre keltésre kellett, hogy irányuljon. És persze semmilyen személyi döntés nem született. Az októberi olajár-vita is okafogyottá vált, lévén, hogy addigra már felére-harmadára zuhantak maguktól is a tavasszal még fellegekben járó rotterdami árak. Cserébe alig kezdődött meg a francia elnökség, lehetett tüzet oltani az orosz-grúz háborúban, őszre pedig már Európában is teljes erővel tombolt a pénzügyi válság. Értelemszerűen, a "féléves prioritásokban" mindezekről még szó sem volt (vagy - az utóbbiról - még egészen más hangsúlyokkal).

Végül is a prioritás-lista éllovasa (a bevándorlási paktum) úgy úszott tova, hogy szinte alig vették észre. Viszont mindenki emlékszik például arra, hogy a francia elnök dinamikus közbenjárása milyen nagy súllyal esett latba a *grúz válság* viszonylag gyors rendezésénél, vagy még inkább: a *pénzügyi-gazdasági válság* kezelésében. Az energia- és klímacsomag decemberi lezárása már csak a koronát tette fel minderre.

És ha mindez nem lett volna elég: hasonlóképpen önmagáért beszél a cseh EU-elnökség 2009. januári indulása. Amely bármit is tervezett konkrétan a félévre, az első napok így is, úgy is az orosz-ukrán vita nyomán előállt gázellátási válság megoldásának jegyében teltek - beleértve a cseh kormányfő ingázását Moszkva-Kijev-Moszkva között -, miközben a Közel-Keleten meg tombolt a gázai konfliktus.

Az elmondottakból az a tanulság, hogy egy soros EU-elnökségre az esetek nagy többségében nem az évekkel korábban gondosan megtervezett, tetszetős féléves prioritások, hanem az adott pillanatban kipattant problémák, válságok, kihívások kezelése, a gyors ***alkalmazkodási képesség, a diplomáciai, ügyintézési rugalmasság nyomja rá a bélyegét***. Félreértések elkerülése véget szögezzük le: nincs arról szó, hogy akkor ne is készüljenek prioritások. Mint utaltunk már rá, minden elnökség a hozzá eljutó témák nagy részét elődeitől örökli. Nagyon is van létjogosultsága, ha már előre készül rájuk, számol velük, súlyoz közöttük, azaz: prioritásokat szab. Ez főleg - a már említett módon - olyan szempontból nagyon lényeges, hogy időben felmérje: mit tud a várható legfontosabb ügyek közül hat hónap alatt eredményesen kezelni. (A portugálok például a "közlekedési" címszó alatt erejüket meghaladó mértékben akartak egy sor dossziénak a végére járni. A végén egyikkel sem jutottak érdemben előre. Az ellenpéldát ebben is a szlovénok jelentették, akik felmérték, hogy az energialiberalizáció és a klímacsomag együtt már nem fér a „tányérjukra”. Átengedték a "klímát" a franciáknak - amúgy is korai lett volna még az első félévben túl sokat erőltetni a témában -, és a liberalizációs irányelvre összepontosítottak. És tanácsi szinten a félév végére le is zárták a vitát. Amit amúgy még fél évvel korábban sem gondolt volna senki.)

Ritkábban sikerül maradandó *"nemzeti prioritást"* az elnökségi napirendre tűzni. Ez alatt azt értjük, hogy adott esetben a soros elnökség úgy helyez a féléves uniós napirend előterébe valamely témakört, hogy annak ápolásához erős *"nemzeti kötődése"* is van. A spanyolok elnökségük idején így hozták be a bevallottan elsősorban mediterrán térség felé nyitni akaró

"barcelonai folyamat", ami mára ugyan sok szempontból kifulladásra, de akkoriban jól látható módon túlélte a spanyol elnökséget, és önálló életre kelt. 2009-ben, a második félévben nyilván ismét (2001-hez hasonlóan) a svéd soros EU-elnökség egyik kiemelt prioritása a környezetvédelem lesz, ami nagyszerűen - teljesen aktuálisan - tud majd illeszkedni az év végi koppenhágai nemzetközi klímakonferenciához (amire közös EU-álláspontot kell majd vinni).

És még egy példa: nem feltétlenül a "nemzeti kötődés", mint inkább a "praktikus északi gondolkodás" jegyében vált 1999-ben oly mértékig kiemelt témájává a finn elnökségnek az EU bel- és igazságügyi együttműködése, hogy ősszel Tamperében még külön csúcstalálkozót is szenteltek a témának. De mert ez is éppen akkorra vált rendkívül aktuális, a többi tagállam által is osztott fontos kérdéssé - tekintettel az előző félévben hatályba lépett Amszterdami Szerződésre -, a "tamperei folyamat" is túlélte a finn félévet, évekkel később is emlegették.

Összegezve: a gond soha nem azzal van, ha egy elnökségi ország prioritás-listát alkot -, ez igazából megkerülhetetlen. Hanem akkor, ha az erre való készülés közben elsikkad a gyors alkalmazkodást lehetővé tevő képességek - személyi feltételek - időben történő megteremtése. És végképp nem működik az, amikor valamely tagállam az aktualitásoktól - valamint a többi tagország nyitottsági hajlandóságától - elszakadva akar "nemzeti témákat" (EU elnökségi prioritás címén) ráerőltetni a többiekre. Nagy baj ebből sincs, csak éppen fölösleges. Észrevétlenül *le fog peregni róluk*. Kárba vész. Ami egyúttal már át is vezet az utolsóként említett további potenciális csapdához: a "nemzeti prioritások" kérdéséhez.

#### 4. A "nemzeti napirendről"

Közismert, hogy elnökségi szerepkört "nem illik" nemzeti törekvések érvényesítésére használni. Valójában ennek így nem sok értelme van, mert a politika közismert módon nem szemérmes, és az olyan kategóriákon, mint hogy mit "illik", könnyen kész lehet átlépni. Kézzelfoghatóbb szempont már annak mérlegelése, hogy *mi szolgálja jobban* egy ország hosszabb távú érdekeit. Az, ha "jó", "eredményes", a többiek számára is "hasznos" EU-elnökségi országgént emlékeznek rá, vagy ha úgy, hogy elnöksége alatt nem sokat haladt előre, cserébe minden attól volt hangos, hogy ez az ország mit akar(na) saját megfontolásai alapján elérni. Sokat megért tagországok már régen tudják: hosszabb távon az előbbi az igazán értelmes befektetés. Az utóbbival úgysem juthat semmire, ha egyszer a többiek nem akarják.

Emlékezetes példa a már említett, 2007-ben kezdődött hét éves közös költségvetés vitájának története. Aminél egy pillanatra célszerű még jó pár évet visszalépni, egészen 1999-ig. Ekkor tapasztalta meg frissen választott kancellárként Gerhard Schröder, mit is jelent egyszerre EU-elnökséget is vezetni, meg németként nemzeti érdekeket is képviselni. 1999 márciusában ugyanis az előző - 2000-2006 közötti, utóbb "Ágenda 2000" néven elhíresült - hét éves uniós pénzügyi keretről kellett Berlinben megállapodni. Az ülést soros elnökként Schröder vezette. Németország (nettó befizetőként) már akkor is csökkentés párti volt. De mint elnökség mégis beadta derekát egy szándékánál nagyobb büdzsé elfogadásához, mert ettől (is) függött a leendő bővítés sorsa (finanszírozása).

Cserébe Schröder kancellár jól megtanulta a leckét, és amikor a 2007-ben kezdődő majdani újabb hét éves büdzsé előzetes vitái során úgy tűnt, hogy alakulhat úgy, hogy a viták végjátéka esetleg megint (az akkor még 2006-ban esedékes) német elnökségre marad, Berlin inkább jó előre elnökségi félét cserélt az eredetileg 2007-ben sorra kerülő finnekkel. Hogy semmi ne zavarja (schröderi olvasatban) a német pozíció érvényesítését a következő közös alkuk idején.

Amiből jól látszik, hogy az elnökségi szerepkör nemhogy a "nemzeti érdeket, napirendet" szolgálná, hanem éppen, hogy útjában van. Árnyaltabb a kép, ha nem is konkrét, döntéshozási helyzetről, hanem általánosabb "témafelvetésről" van szó. Amit az elnökségi ország, mint a "félév kiemelt témáját" tűz napirendre. Nos, erre írtuk azt az imént, hogy mindez működhet bizonyos fokig akkor, ha a felvetett téma egybeesik a tagországok mérvadó többségének az érdeklődésével, érdekeivel. De ha csak az adott elnökségi ország magánügye, akkor észrevétlenül át fognak lépni rajta. Szlovénia például hiába karolta fel nemzeti élményei és meggyőződése alapján a "kultúrák közötti párbeszédet". A téma az említett féléves történések közepette a semmibe hullott. És ma már sokan azt sem tudnák, hogy ez téma lett volna.

Általában is elmondható: az elnökség *sohasem az elnökségi országról szó. Hanem mindig az adott félévben gondjaira bízott Európai Unióról.* És a tapasztalatok azt mutatják, hogy minden ország akkor sáfárkodik jól a félévével, ha ez idő alatt mindenki számára hasznos módon, jól kezeli a rábízott EU-ügyeket. **Ekkor** fognak úgy emlékezni rá, mint konstruktív, hasznos tagjára a közösségnek. Ami utóbb jelenthet *akkora erkölcsi, politikai tőkét*, hogy az elnökségi félév *lejártá után* - immár újból nemzeti köntösben - a korábbiaknál nagyobb eséllyel, több szövetségést mozgósítva, eredményesebben léphet fel saját közvetlen nemzeti érdekei mentén is. Így láthatóan működik. De visszafelé, a másik irányban nemigen.

## 5. Befejezésül, a közvetlen magyar tétékről

A 2011 első fél évében esedékes magyar EU-elnökség egyik legfontosabb tétje pontosan abban rejlik, amiben a veszélye is. Abban az idézett szlovén mondatban, hogy "rákerülünk a térképre". Fél év szüntelen reflektorfényének köszönhetően teljes körűen észrevesznek. Azok is, akik korábban esetleg nem sokat foglalkoztak az elnökségként sorra kerülő országgal. Csakhogy mindez igaz pozitív és negatív hozadékokra egyaránt. Ténykérdés, hogy Magyarország kiemelkedően jó hírnévnek örvendővé vált 2004-ben az EU tagjává, mindenki viszonylag gyors karriert jósolt, gyors felzárkózást a "régiek" közé. Az elmúlt évek gazdasági nehézségei, politikai feszültségei mára ebből sokat erodáltak. Az elnökségi félév, ha jól sikerül, 13 évig vissza nem térő alkalmat kínálhat arra, hogy konstruktív, hasznos uniós tagállamként az időközben esetleg felgyülemlett - egyes esetekben talán nem is megalapozott - negatív benyomásokat, vélekedéseket egy csapásra feledtesse. Mondhatni eltakarja, a helyére lépjen. De ebben áll a felelőssége is: amilyen elnökségi nyomot hagy maga után az ország, úgy fognak rá utána évekig emlékezni. Annak minden - például jövőbeli érdekérvényesítő képességet meghatározó - hozadékaival vagy következményével. Ezért is megéri készülni rá.

### *Bruxinfo Európai Elemző Iroda*

A BruxInfo Európai Elemző Iroda a BruxInfo-csoport tagja. Alapítói több, mint 10 éves folyamatos brüsszeli jelenléttel, tapasztalattal és kapcsolatrendszerrel rendelkező Európai Unió ügyekre specializálódott szakértők. Működésében külső munkatársak és partner-szervezetek is segítik.

Az Iroda által - egyéni megrendelésre és folyamatosan készített - tanulmányok, elemzések célja elemző módon feltárni és bemutatni folyamatban lévő Európai Unió történések, kez-deményezések háttérét, előzményét, kiemelni lényegi pontjait, a történések jellemző trendjét, várható alakulását, lehetséges jogszabályi, piaci, üzleti avagy EU-politikai következményeit.

A BruxInfo csoport 2000 novemberében kezdte működését a BruxInfo – brüsszeli bejegyzésű korlátolt felelősségű társaság - megalakulásával.